

Περί του ψαρά και της γυναίκός του

Από την συλλογή παραμυθιών των Αδελφών Γκριμ

Μετάφραση απο τα Αγγλικά: Λητώ Σεϊζάνη

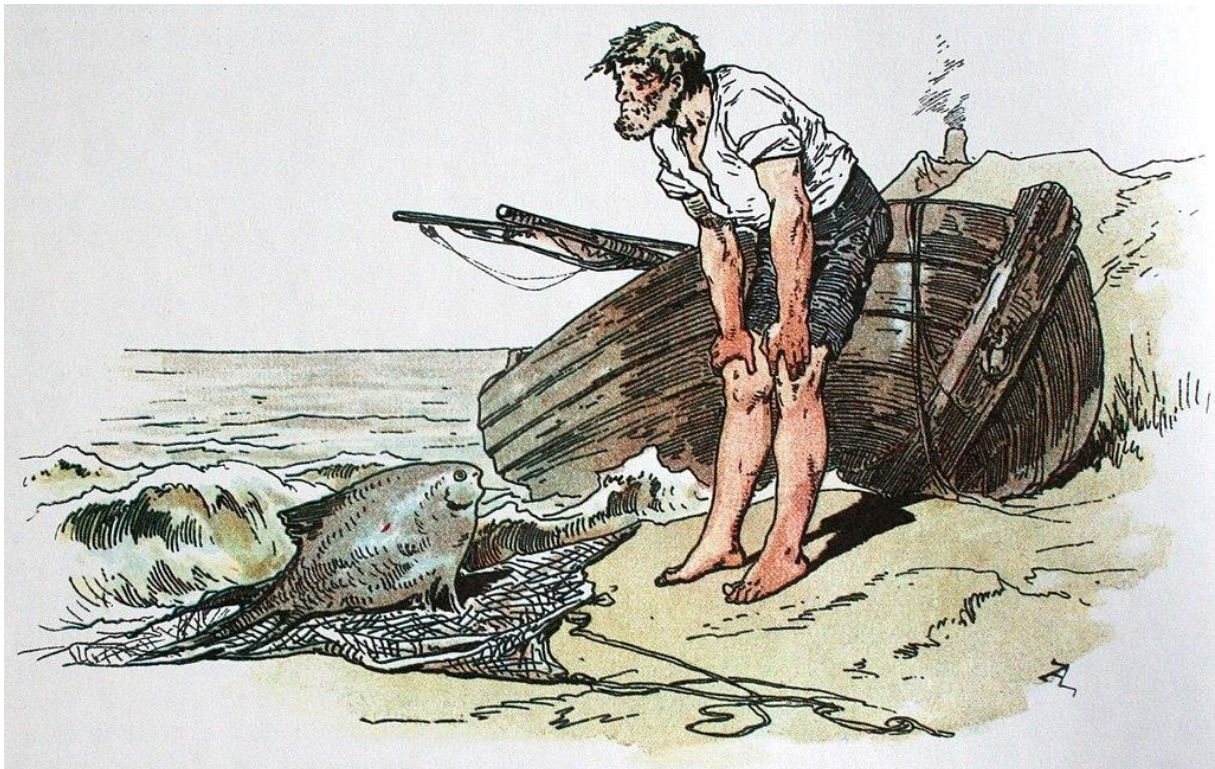
Περί του ψαρά και της γυναίκός του

Από την συλλογή παραμυθιών των Αδελφών Γκριμ

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας ψαράς και η γυναίκα του που ζούσανε μαζί σ'ένα μικρό καλύβι κοντά στη θάλασσα και κάθε μέρα εκείνος πήγαινε για ψάρεμα. Κι όλο ψάρευε, κι όλο ψάρευε.

Κάποια φορά καθόταν με την πετονιά του κοιτάζοντας πάντα το καθαρό νερό. Κι όλο καθόταν, κι όλο καθόταν.

Η πετονιά του ξαφνικά τραβήχτηκε προς τα μέσα, πολύ προς τα μέσα κι όταν την τράβηξε επάνω ξανά, είχε πιάσει μια μεγάλη γλώσσα. Τότε η γλώσσα του είπε «Άκουσε ψαρά, σε ικετεύω να μ'αφήσεις να ζήσω. Στην πραγματικότητα δεν είμαι ψάρι αλλά ένας πρίγκηπας που του έχουν κάνει μάγια. Σε τι θα σου χρησιμεύσει να με σκοτώσεις; Δεν κάνω εγώ για φαγητό, ρίξε με πάλι στο νερό και άφησέ με να πάω στο καλό». «Άντε», είπε ο ψαράς, «δεν χρειάζονται πολλά λόγια –ένα ψάρι που μιλάει έτσι κι αλλοιώς θα το άφηνα να φύγει», και μετά απ'αυτό το έριξε πάλι μέσα στο καθαρό νερό και το ψάρι πήγε στον πάτο, αφήνοντας μια μακριά γραμμή αίματος πίσω του. Ύστερα ο ψαράς σηκώθηκε και πήγε πίσω στη γυναίκα του στο καλύβι.



«Άντρα», είπε η γυναίκα, «έπιασες τίποτα σήμερα;» «Όχι», είπε ο άντρας, «έπιασα μια γλώσσα που μου είπε ότι είναι ένας μαγεμένος πρίγκηπας οπότε την άφησα να φύγει». «Δεν ζήτησες τίποτα πριν το κάνεις;» ρώτησε η γυναίκα. «Όχι», είπε ο άντρας, «τι να ζητήσω;» «Αχ», είπε η γυναίκα, «είναι δύσκολο να ζούμε πάντα σ'αυτό το βρώμικο καλύβι, θα μπορούσες να είχες ζητήσει ένα σπιτάκι για μας. Πήγαινε πίσω και φώναξε το ψάρι. Πες του ότι θέλουμε ένα σπιτάκι μικρό, σίγουρα θα μας το δώσει.» «Αχ», είπε ο άντρας, «γιατί να ξαναπάω εκεί;» «Μα», είπε η γυναίκα, «το 'πιασες και το άφησες πάλι να φύγει. Σίγουρα θα το κάνει. Πήγαινε αμέσως». Ο άντρας και πάλι δεν ήθελε να πάει αλλά δεν ήθελε να

εναντιωθεί στη γυναίκα του κι έτσι πήγε στην θάλασσα. Όταν έφτασε εκεί η θάλασσα είχε γίνει πρασινοκίτρινη και δεν ήταν πια ήρεμη. Οπότε στάθηκε και είπε,

"Ψάρι, ψάρι στο νερό

Έλα σε παρακαλώ

Η γυναίκα μου Ιλζαμπέλη

Ό,τι εγώ δεν θέλω θέλει»

Τότε το ψάρι ήρθε κολυμπώντας προς το μέρος του και είπε, «Τι θέλει λοιπόν;» «Αχ», είπε ο άντρας, «επειδή σ'έπιασα, η γυναίκα μου λέει ότι θα έπρεπε να σου είχα ζητήσει κάτι. Δεν θέλει πια να ζει σ'ένα τρισάθλιο καλύβι, θέλει ν'αποκτήσει ένα σπιτάκι». «Πήγαινε», του είπε το ψάρι, «το απέκτησε ήδη».

Όταν ο άντρας γύρισε σπίτι, η γυναίκα του δεν ήταν πια στο καλύβι αλλά στη θέση του υπήρχε ένα μικρό σπίτι κι εκείνη καθόταν σ'έναν πάγκο έξω απ'την πόρτα. Τον έπιασε απ'το χέρι και του είπε, «Έλα μέσα, κοίτα, δεν είναι πολύ καλύτερα τώρα;» Μπήκαν μέσα και υπήρχε μια μικρή είσοδος κι ένα όμορφο σαλονάκι και υπνοδωμάτιο και κουζίνα και αποθήκη για τα τρόφιμα, εξοπλισμένα με τα πιο όμορφα αντικείμενα από χαλκό και τσίγκο, κι όλα όσα χρειαζόνταν. Και πίσω απ'το σπιτάκι ήταν μια μικρή αυλή με πάπιες και χήνες, κι ένας κηπάκος με λουλούδια και φρούτα. «Για δεξ», είπε η γυναίκα του, «δεν είν'ωραία;». «Ναι», είπε ο σύζυγος, «κι έτσι πρέπει να το βλέπουμε πάντα, -τόρα θα είμαστε ευχαριστημένοι απ'τη ζωή μας». «Αυτό θα το δούμε», είπε η γυναίκα του. Μετά έφαγαν κάτι και έπεσαν για ύπνο.

Όλα πήγαν καλά για μια-δυο εβδομάδες και έπειτα η γυναίκα είπε, «Άκου άντρα μου, αυτό το σπιτάκι είναι πολύ μικρό για μας, το ίδιο και ο κήπος κι η αυλή. Το ψάρι θα μπορούσε να μας είχε δώσει ένα μεγαλύτερο σπίτι. Θα ήθελα να ζω σ'έναν μεγάλο πέτρινο πύργο. Πήγαινε στο ψάρι και πες του να μας δώσει έναν πύργο». «Α, γυναίκα», είπε ο άντρας, «το σπίτι είναι πολύ καλό, γιατί να πάμε να μείνουμε σε πύργο;» «Τι;» είπε η γυναίκα. «Να πας εκεί, το ψάρι σίγουρα μπορεί να το κάνει». «Όχι, γυναίκα», είπε ο άντρας, «το ψάρι μας έδωσε μόλις τώρα ένα σπιτάκι, δεν θέλω να ξαναπάω τόσο γρήγορα, μπορεί να θυμώσει». «Πήγαινε», είπε η γυναίκα, «είναι εύκολο να το κάνει και θα χαρεί, πήγαινε».

Η καρδιά του άντρα ήταν βαριά, και δεν ήθελε να πάει. Είπε μέσα του «δεν είναι σωστό» αλλά πήγε τελικά. Κι όταν έφτασε στη θάλασσα το νερό είχε γίνει πορφυρό και σκούρο μπλε και γκρίζο και πηχτό και δεν ήταν πια τόσο πρασινο-κίτρινο αλλά ήταν ακόμα ήρεμο. Οπότε στάθηκε εκεί πέρα και είπε-

"Ψάρι, ψάρι στο νερό

Έλα σε παρακαλώ

Η γυναίκα μου Ιλζαμπέλη

Ό,τι εγώ δεν θέλω θέλει»

«Τι θέλει λοιπόν;» ρώτησε το ψάρι. «Δυστυχώς», είπε ο άντρας κάπως φοβισμένος, «θέλει να ζήσει σ'έναν μεγάλο πέτρινο πύργο». «Πήγαινε τώρα, στέκεται ήδη έξω απ'την πύλη», του είπε το ψάρι.

Ο άντρας έφυγε, με σκοπό να γυρίσει σπίτι, αλλά όταν έφτασε εκεί βρήκε ένα μεγάλο πέτρινο παλάτι και η γυναίκα του στεκόταν ήδη στα σκαλοπάτια της εισόδου και τον πήρε απ' το χέρι και του είπε, «Έλα μέσα». Εκείνος πέρασε μέσα μαζί της και στο κάστρο υπήρχε ένα μεγάλο χωλ με μαρμάρινο πάτωμα και πολλοί υπηρέτες που άνοιξαν διάπλατα τις πόρτες. Οι τοίχοι είχαν φωτεινά χρώματα και υπέροχες ταπισερί και στις αίθουσες υπήρχαν καρέκλες και τραπέζια από ατόφιο χρυσάφι, και από το ταβάνι κρέμονταν κρυστάλλινοι πολυέλαιοι κι όλες οι κάμαρες και τα υπνοδωμάτια είχαν χαλιά, ενώ πάνω στα τραπέζια υπήρχαν τα καλύτερα φαγητά και κρασιά, τόσο που τα τραπέζια σχεδόν δεν άντεχαν το βάρος τους. Και πίσω από το παλάτι ήταν μια μεγάλη αυλή, με στάβλους για τα άλογα και τις αγελάδες, και οι καλύτερες άμαξες. Υπήρχε ένας εκπληκτικός τεράστιος κήπος, επίσης, με τα πιο ωραία λουλούδια και δέντρα γεμάτα καρπούς και ένα πάρκο ενός χιλιομέτρου περίπου όπου υπήρχαν τάρανδοι, ελάφια και λαγοί, και ό,τι άλλο μπορούσε να επιθυμήσει κανείς. «Έλα», του είπε η γυναίκα, «δεν είναι θαυμάσιο;» «Ναι, είναι πράγματι», απάντησε ο άντρας, «αλλά φτάνει τώρα, θα ζήσουμε σ' αυτόν τον όμορφο πύργο και θα είμαστε ευχαριστημένοι». «Θα το σκεφτούμε», είπε η γυναίκα, «όσο θα κοιμόμαστε». Μετά απ' αυτό πήγαν για ύπνο.



Το άλλο πρωί, η γυναίκα ξύπνησε πρώτη τα χαράματα και είδε από το κρεβάτι της την όμορφη εξοχή που ανοιγόταν μπροστά στα μάτια της. Ο άντρας της ακόμα τεντωνόταν, κι εκείνη τον σκούνησε με τον αγκώνα της και του είπε, «Σήκω άντρα, και κοίτα έξω απ' το παράθυρο. Κοίτα, δεν θα μπορούσαμε να βασιλεύουμε σ' ολόκληρη αυτή την χώρα; Πήγαινε στο ψάρι για να γίνουμε Βασιλιάδες». «Αχ, γυναίκα», είπε ο άντρας, «γιατί να γίνουμε Βασιλιάδες; Εγώ δεν θέλω να γίνω Βασιλιάς». «Καλά λοιπόν», είπε η γυναίκα, «αν εσύ δεν θέλεις να γίνεις Βασιλιάς, θέλω εγώ. Πήγαινε στο ψάρι για να γίνω Βασιλιάς». «Αχ γυναίκα», είπε ο άντρας, «γιατί θέλεις να γίνεις Βασιλιάς; Δεν θέλω να του το πω αυτό». «Γιατί δεν θες;» είπε η γυναίκα. «Πήγαινε αμέσως, πρέπει να γίνω Βασιλιάς!» Κι έτσι ο άντρας πήγε και ήταν πολύ στενοχωρημένος που η γυναίκα του ήθελε να γίνει Βασιλιάς. «Δεν είναι σωστό, δεν είναι σωστό», σκεφτόταν. Δεν ήθελε να πάει αλλά πήγε τελικά.

Κι όταν έφτασε στην θάλασσα, ήταν σκούρα και γκριζα και το νερό ανέβαινε από τα βάρη και μύριζε άσχημα. Εκείνος στάθηκε κοντά στην θάλασσα και είπε,

"Ψάρι, ψάρι στο νερό

Έλα σε παρακαλώ

Η γυναίκα μου Ιλζαμπέλη

Ό,τι εγώ δεν θέλω θέλει»

"Τι θέλει πάλι;" ρώτησε το Ψάρι. «Αλλοίμονό μου είπε ο άντρας, θέλει να γίνει Βασιλιάς «Πήγαινε να την βρεις. Είναι ήδη Βασιλιάς.»

Οπότε ο άντρας πήγε και όταν έφτασε στο παλάτι, αυτό είχε γίνει ακόμα μεγαλύτερο και είχε έναν ψηλό πύργο και υπέροχες διακοσμήσεις και ο φρουρός στεκόταν έξω από την πόρτα, και υπήρχαν πολλοί στρατιώτες με τύμπανα και τρομπέτες. Κι όταν μπήκε μες στο σπίτι, όλα ήταν από πραγματικό μάρμαρο και χρυσάφι, με βελούδινα καλύμματα απ' όπου κρέμονταν μεγάλες χρυσές φούντες. Στη συνέχεια άνοιξαν οι πόρτες του σαλονιού και φάνηκαν οι αυλικοί σε όλο τους το μεγαλείο και η γυναίκα του καθόταν σ' έναν ψηλό θρόνο από χρυσάφι και διαμάντια, με ένα μεγάλο χρυσό στέμμα στο κεφάλι της κι ένα σκήπτρο από ατόφιο χρυσάφι και κοσμήματα στο χέρι, και δεξιά κι αριστερά της ήταν παραταγμένες κυρίες των τιμών, η κάθε μια ένα κεφάλι πιο κοντή από την προηγούμενη.

Εκείνος πήγε και στάθηκε μπροστά της και της είπε, «Α, γυναίκα, τώρα είσαι Βασιλιάς». «Ναι», είπε η γυναίκα, «τώρα είμαι Βασιλιάς». Εκείνος στάθηκε και την κοιτούσε και αφού την κοίταξε για αρκετή ώρα, της είπε, «Και τώρα που είσαι Βασιλιάς, μπορείς ν' αφήσεις κάθε τι, τώρα δεν θα επιθυμήσουμε πια τίποτε άλλο». «Όχι, άντρα μου», είπε η γυναίκα με αγωνία, «βρίσκω ότι ο χρόνος περνάει δύσκολα, δεν το αντέχω πια. Πήγαινε στο ψάρι –είμαι μεν Βασιλιάς αλλά πρέπει να γίνω Αυτοκράτορας». «Αλλοίμονο, γυναίκα, γιατί θέλεις να γίνεις Αυτοκράτορας;» «Άντρα», είπε εκείνη, «πήγαινε στο ψάρι. Θα γίνω Αυτοκράτωρ». «Αλλοίμονο γυναίκα», είπε ο άντρας, «δεν μπορεί να σε κάνει Αυτοκράτορα. Δεν μπορώ να πω τέτοιο πράγμα στο ψάρι. Μόνο ένας Αυτοκράτωρ υπάρχει στη χώρα. Η γλώσσα δεν μπορεί να σε κάνει Αυτοκράτορα! Σε διαβεβαιώ ότι δεν μπορεί».

«Τι!» είπε η γυναίκα. «Εγώ είμαι ο Βασιλιάς και εσύ είσαι απλώς ο άντρας μου. Θα πας αυτή τη στιγμή, πήγαινε αμέσως! Αν μπορεί να με κάνει Βασιλιά, μπορεί να με κάνει και Αυτοκράτορα. Θα γίνω Αυτοκράτωρ. Πήγαινε τώρα». Οπότε αναγκάστηκε να πάει. Καθώς πήγαινε, όμως, το μυαλό του ήταν σκοτισμένο και σκεφτόταν, «Δεν θα έχουμε καλά ξεμπερδέματα! Είναι ξεδιαντροπιά να θέλει να γίνει Αυτοκράτορας. Το Ψάρι θα κουραστεί στο τέλος».

Μ' αυτά και μ' αυτά έφτασε στη θάλασσα και η θάλασσα ήταν κατάμαυρη και πηχτή κι είχε αρχίσει να βράζει απ' το βυθό ενώ φουσκάλες ανέβαιναν προς τα πάνω, και ένας διαπεραστικός άνεμος φυσούσε κι έφτιαχνε κόμπους στην επιφάνειά της οπότε ο άντρας φοβήθηκε. Πήγε και στάθηκε κοντά στη θάλασσα και είπε,

"Ψάρι, ψάρι στο νερό

Έλα σε παρακαλώ

Η γυναίκα μου Ιλζαμπέλη

Ό,τι εγώ δεν θέλω θέλει»

"Τι θέλει πάλι λοιπόν;" ρώτησε το ψάρι. «Δυστυχώς ψάρι», είπε εκείνος, « η γυναίκα μου θελει να γίνει Αυτοκράτωρ». «Γύρνα κοντά της», είπε το ψάρι. «Είναι ήδη Αυτοκράτωρ».

Έτσι ο άντρας γύρισε και όταν έφτασε εκεί, το παλάτι ολόκληρο ήταν φτιαγμένο από γυαλιστερό μάρμαρο και αλαβάστρινα αγάλματα και χρυσά διακοσμητικά, και οι στρατιώτες παρήλαυναν έξω από την πύλη φυσώντας τις τρομπέτες τους και χτυπώντας τα κύμβαλα και τα τύμπανά τους. Και μέσα οι βαρώνοι και οι κόμητες και οι δούκες πηγαινοέρχονταν σαν τους υπηρέτες. Έστερα του άνοιξαν τις πόρτες που ήταν από καθαρό χρυσάφι. Κι όταν

μπήκε, είδε την γυναίκα του καθισμένη σ'έναν θρόνο που ήταν φτιαγμένος από ένα μόνο κομμάτι χρυσού και είχε ύψος τρεις χιλιάδες μέτρα. Εκείνη φορούσε μια μεγάλη χρυσή κορώνα που έφτανε σε ύψος το ένα μέτρο και ήταν διακοσμημένη από διαμάντια και πολύτιμα πετράδια. Στο ένα της χέρι κρατούσε το σκήπτρο και στο άλλο την αυτοκρατορική σφαίρα. Δεξιά και αριστερά της στέκονταν οι φρουροί της σε δυο σειρές, καθένας πιο μικρόσωμος από τον προηγούμενο, ξεκινώντας από τον πιο τεράστιο γίγαντα που ήταν ίσα με δυο χιλιάδες μέτρα ψηλός μέχρι τον πιο μικροσκοπικό νάνο που ήταν σαν το μικρό σας δαχτυλάκι. Και μπροστά τους στέκονταν διάφοροι δούκες και κόμητες.

Τότε πήγε ο άντρας και στάθηκε αναμεσά τους και είπε, «Γυναίκα, τώρα είσαι Αυτοκράτωρ;» «Ναι», απάντησε εκείνη, «τώρα είμαι Αυτοκράτωρ». Εκείνος έμεινε και την κοίταξε καλά καλά και της είπε, «Αχ, γυναίκα, να είσαι ευχαριστημένη τώρα που έγινες Αυτοκράτωρ». «Άντρα μου», είπε εκείνη, «γιατί στέκεσαι εκεί; Τώρα είμαι Αυτοκράτωρ, αλλά θέλω να γίνω Πάπας. Πήγαινε στο ψάρι». «Αλλοίμονο γυναίκα», είπε ο άντρας, «τι έμεινε άλλο πια να επιθυμήσεις; Δεν είναι δυνατόν να γίνεις Πάπας. Είναι ένας μόνος σ'όλη την Χριστιανωσύνη. Δεν μπορεί να σε κάνει Πάπα». «Άντρα μου», είπε εκείνη, «θα γίνω Πάπας, πήγαινε αμέσως, πρέπει σήμερα κιόλας να γίνω Πάπας». «Όχι γυναίκα», είπε ο άντρας. «Δεν θέλω να του το πω αυτό, δεν κάνει, είναι υπερβολή, το ψάρι δεν μπορεί να σε κάνει Πάπα». «Άντρα μου», είπε εκείνη, «τι ανοησίες είν'αυτές! Αν μπορεί να με κάνει αυτοκράτορα, μπορεί να με κάνει και πάπα. Πήγαινε αμέσως. Είμαι Αυτοκράτωρ κι εσύ είσαι απλώς ο σύζυγός μου. Θα πας αμέσως τώρα».

Εκείνος τότε φοβήθηκε και πήγε. Αλλά ένοιωθε πολύ αδύναμος, είχε ρίγη κι έτρεμε, και τα πόδια του, τα γόνατά του δεν τον βαστούσαν. Σ'όλη τη χώρα φύσαγε δυνατός αέρας και τα σύννεφα έτρεχαν και προς το βράδυ σκοτεινίασε και τα κλαδιά έπεφταν από τα δέντρα και η θάλασσα φούσκωσε και μούγκριζε σαν να έβραζε και έσπαγε με παφλασμούς στην ακτή. Μακριά είδε πλοία που έριχναν κανονιές γιατί βρίσκονταν σε κίνδυνο, πλοία που χοροπηδούσαν και χάνονταν μέσα στα κύματα. Κι όμως καταμεσής του ουρανού υπήρχε ακόμα ένα μικρό γαλανό σημείο παρ'όλο που σε κάθε του πλευρά ήταν κατακόκκινο όπως γίνεται στην άγρια καταιγίδα. Έτσι, γεμάτος απόγνωση, πήγε και στάθηκε καταφοβισμένος και είπε,

"Ψάρι, ψάρι στο νερό

Έλα σε παρακαλώ

Η γυναίκα μου Ιλζαμπέλη

Ό,τι εγώ δεν θέλω θέλει»

“Τι θέλει πάλι λοιπόν;” ρώτησε το ψάρι. «Αλλοίμονο», είπε ο άντρας, «θέλει να γίνει Πάπας.”
"Πήγαινε κοντά της τότε," είπε το ψάρι. "Είναι ήδη Πάπας."

Εκείνος έφυγε κι όταν έφτασε είδε κάτι που έμοιαζε με μεγάλη εκκλησία περιτριγυρισμένη από παλάτια. Έσπρωξε για ν'ανοίξει δρόμο ανάμεσα στο πλήθος. Μέσα ήταν όλα φωτισμένα με χιλιάδες κεριά και η γυναίκα του ήταν ντυμένη στα χρυσά και καθόταν σ'έναν πολύ ψηλότερο θρόνο και φορούσε τρεις μεγάλες χρυσές κορώνες ενώ ολογυρά της υπήρχε όλο το εκκλησιαστικό μεγαλείο. Δεξιά κι αριστερά της ήταν μια σειρά από κεριά, το ψηλότερο εκ των οποίων είχε το ύψος του πιο ψηλού πύργου, ενώ το πιο μικρό ήταν σαν κεράκι της κουζίνας, και όλοι οι αυτοκράτορες κι οι βασιλείς είχαν γονατίσει μπροστά της και της φιλούσαν το παπούτσι. "Γυναίκα," είπε ο άντρας και την κοίταξε με προσοχή, «είσαι Πάπας τώρα;» «Ναι», είπε εκείνη. «Είμαι Πάπας». Εκείνος στάθηκε και την κοίταξε κι ήταν σαν να

κοιτούσε τον υπέρλαμπρο ήλιο. Αφού έμεινε να την κοιτάζει έτσι για λίγο, της είπε, «Αχ γυναίκα, αν είσαι ο Πάπας, ας μείνεις έτσι!» Αλλά εκείνη τον κοίταξε στητή σαν να είχε καταπιεί μπαστούνι και δεν κουνήθηκε ούτε έδωσε άλλο σημείο ζωής. Μετά εκείνος είπε, «Γυναίκα, τώρα που έγινες Πάπας, να είσαι ευχαριστημένη, δεν μπορείς να γίνεις τίποτα πιο σπουδαίο πια". "Θα το σκεφτώ», απάντησε η γυναίκα. Έπειτα πήγαν για ύπνο αλλά εκείνη δεν ήταν ικανοποιημένη και η απληστία δεν την άφηνε να κοιμηθεί, καθώς διαρκώς σκεφτόταν τι άλλο θα μπορούσε να γίνει ακόμα.

Ο άντρας κοιμήθηκε πολύ και καλά, γιατί είχε τρέξει εδώ κι εκεί στην διάρκεια της ημέρας. Αλλά την γυναίκα δεν μπόρεσε να την πάρει ο ύπνος καθόλου και στριφογύριζε αλλάζοντας πλευρό όλη τη νύχτα, σκεφτόμενη διαρκώς τι άλλο θα μπορούσε να γίνει ακόμα, αλλά αδυνατώντας να βρει κάτι. Επιτέλους ο ήλιος άρχισε ν' ανατέλει και όταν η γυναίκα είδε την ρόδινη αυγή, ανακάθησε στο κρεβάτι και την κοιτούσε. Κι όταν είδε απ' το παράθυρο τον ήλιο ν' ανεβαίνει στον ουρανό, είπε, «Δεν θα μπορούσα κι εγώ να διατάξω τον ήλιο και το φεγγάρι ν' ανατέλουν;» «Άντρα μου», είπε χτυπώντας με τους αγκώνες της τα πλευρά του, «ξύπνα! Πήγαινε στο ψάρι γιατί θέλω να γίνω σαν τον Θεό». Ο άντρας μισοκοιμόταν ακόμα αλλά τρομοκρατήθηκε τόσο πολύ που έπεσε απ' το κρεβάτι. Νόμισε ότι δεν άκουσε καλά, έτριψε τα μάτια του, και είπε, «Αλλοίμονο, γυναίκα, τι είναι αυτά που λες;» «Άντρα», είπε εκείνη, «αν δεν μπορώ να διατάξω τον ήλιο και τη σελήνη ν' ανατείλουν και πρέπει να βλέπω τον ήλιο και την σελήνη ν' ανατέλουν, δεν θα τ' αντέξω. Δεν θα έχω πια ούτε μια ευτυχισμένη στιγμή αν δεν μπορώ εγώ η ίδια να κάνω τα ουράνια σώματα ν' ανατείλουν». Έπειτα τον κοίταξε με τέτοιο τρομερό βλέμμα που ένα ρίγος τον διαπέρασε και του είπε, «Πήγαινε αμέσως, θέλω να γίνω σαν τον καλό Θεό». «Αλλοίμονο γυναίκα», είπε ο άντρας πέφτοντας στα γόνατα μπροστά της, «το ψάρι δεν μπορεί να το κάνει αυτό. Μπορεί να κάνει κάποιον Αυτοκράτορα και Πάπα. Σε εκλιπαρώ, μείνε όπως είσαι, μείνε Πάπας». Εκείνη τότε οργίστηκε τρομερά και τα μαλλιά της φούντωσαν αγριωπά πάνω στο κεφάλι της και φώναξε, «Δεν θα το ανεχθώ αυτό, δεν πρόκειται να το δεχθώ, θα πας!» Εκείνος φόρεσε το παντελόνι του και έφυγε τρέχοντας σαν τρελλός. Αλλά έξω λυσομανούσε η καταιγίδα και ο άνεμος φυσούσε τόσο δυνατά που σχεδόν τον έπαιρνε και τον σήκωνε. Σπίτια και δέντρα ξερριζώνονταν, τα βουνά έτρεμαν, βράχοι έπεφταν στη θάλασσα, ο ουρανός ήταν μαύρος σαν πίσσα, έπεφταν αστραπές και κεραυνοί, και η θάλασσα είχε γεμίσει μαύρα κύματα ψηλά σαν καμπαναριά ή σαν βουνά, που όλα τους είχαν στην κορυφή τους άσπρο αφρό. Ο άντρας φώναξε αλλά δεν μπορούσε ν' ακούσει τα ίδια του τα λόγια,

"Ψάρι, ψάρι στο νερό

Έλα σε παρακαλώ

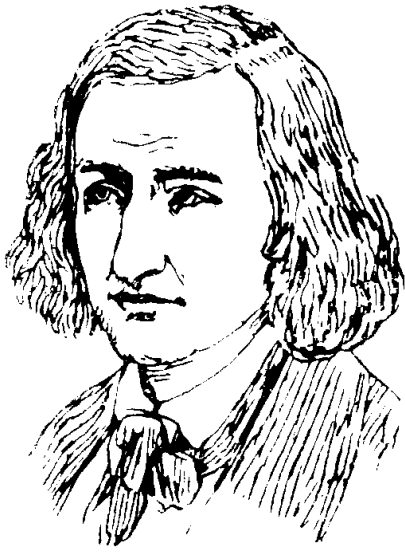
Η γυναίκα μου Ιλζαμπέλη

Ό,τι εγώ δεν θέλω θέλει»

"Λοιπόν τι θέλει πάλι;" ρώτησε το Ψάρι. «Αλλοίμονο», είπε εκείνος, «θέλει να γίνει σαν τον καλό Θεό». "Γύρνα πίσω και θα την βρεις να κάθεται πάλι στο άθλιο καλύβι».

Κι εκεί κάθονται ακόμα μέχρι σήμερα.

Μετάφραση από τα αγγλικά (ρίχνοντας ματιές και στο γερμανικό κείμενο): Δητώ Σεϊζάνη



Grimm Jakób.



Grimm Wilhelm.

